

Tizedik beszéd. A gyávaságról

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXVIII. évfolyam, 40. szám, 2024. október 4.

A szájra adott csók olyan, mint a villámcsapás. Fehér fény cikázik keresztül a testeden, felráz, öntudatra ébreszt.

Kiégeti belőled a hazugság képességét.

Halálra sebzi a húsdobban bujkáló gyávaság démonát.

A szájcsókig mindenki, ismerős és ismeretlen, imádott professzoraim, szüleim és testvérbátyám mint megannyi hazugságvizsgáló gép járt-kelt körülöttem. Annyiféle ember élt bennem, azt sem tudtam, ki beszél, amikor megszólalok. Poligráfok meredtek rám minden irányból, fényes csápjaikkal kutakodtak bennem. Ha valaki a szemembe nézett, a hajszálaim tövénél nyirok fakadt fel, milliónyi, jéghideg gömböcske. Fejemen sötét erdőt viseltem, amely időről időre megtelt apró csillogásokkal. Sűrű hajam elrejtette a parányi, árulkodó fényeket. A nagyváradi börtönben nyírtak kopaszra, életemben először, az ítélethirdetés napján. De akkor már nem volt rejtegetni valóm.